

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan naturligvis ikke vide, hvad der er foregået af lumske bagtanker i mange forskellige personers underbevidsthed, når de har deltaget som observatører i Schengenaftalen.

Jeg ved blot, at det, der gjorde udslaget for Det Radikale Venstres vedkommende var, at Sverige og Finland blev fuldgældige medlemmer af EU, søgte om optagelse i EU og samtidig også søgte om optagelse i Schengen.

Det var faktisk det, der gav startskuddet til, at udviklingen gik i retning af, at vi måtte have hele Norden med begge steder, både i Schengen og helst også i EU. Sådan blev det jo ikke, men det bestemmer de enkelte lande jo selv; men Schengenaftalen kom til at omfatte alle de nordiske lande, og det synes jeg er en ganske naturlig proces. For Danmarks vedkommende skete skiftet, da Sverige og Finland besluttede sig for at søge optagelse i EU og Schengenaftalen, det er helt klart.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der har været et par ting oppe i debatten indtil nu, som jeg gerne vil benytte anledningen til at kommentere og sætte lidt på plads her i min ordførertale.

Det ene er diskussionen for et øjeblik siden mellem fru Lene Espersen og undertegnede, hvor jeg gerne vil sige til fru Lene Espersen, at jeg er meget glad for, meget tilfreds med, at hun mener, at Dansk Folkeparti har en så stor gennemslagskraft i forhold til det, som statsministeren siger, i forhold til det, som Venstre sagde i forbindelse med folkeafstemningen, og i forhold til det, De Konservative gik rundt og sagde op til folkeafstemningen: det var vores definition af, hvad man stemte om, der afgjorde slaget, det var det, folk virkelig forstod, og som blev afgørende. Det er jeg da glad for.

Men sagen er bare, at lige så lidt som vi tror på den efterlønsgaranti, som De Konservative også har været med til at strikke sammen, lige så lidt troede vi på argumentationen dengang. Men derfor vil vi selvfølgelig forsøge at holde partierne fast på det, de lovede. Vi vil da forsøge at holde både De Konservative, regeringen og andre fast på, at de lovede den danske befolkning, at den trygt kunne stemme ja til Amsterdamtraktaten, for vi kunne sagtens efterfølgende trække os ud af Schengenaftalen igen. Og selv om vi ikke tror på efterlønsgarantien, man nu pådutter den danske befolkning

med henvisning til grundlovens § 73, vil vi da forsøge at forfægte den og forsøge at holde partierne fast på det, de har lovet befolkningen: at der er en sådan garanti, som giver en tryghed. Men nok om det.

Det andet, jeg lige vil kommentere, er spørgsmålet om det uformelle møde, som justitsministeren skal deltage i. Jeg vil gerne bede justitsministeren i sin svartale senere i dag bekræfte – i modsætning til det, fru Elisabeth Arnold gjorde sig til talsmand for, og som fru Lene Espersen efterfølgende bekræftede – at det er væsentlighedskriteriet, der er afgørende for, om regeringen giver Europaudvalget en orientering eller ej – at det altid er væsentlighedskriteriet, og at det ikke har et hak at gøre med, hvilken type møde, der bliver holdt; altså ligesom da vi diskuterede efterløn og EU med arbejdsministeren, hvor han her i salen bekræftede på et spørgsmål fra Dansk Folkeparti, at det selvfølgelig var væsentlighedskriteriet, der var afgørende for, at han skulle orientere Folketinget om den sag, og ikke om han skulle til et eller andet ministerrådsmøde i EU. Jeg synes, det kunne være nyttigt, at justitsministeren sætter det på plads.

Med hensyn til det, som ministeren ellers har været inde på i forbindelse med forespørgslen, skal jeg sige, at vi er også i Dansk Folkeparti tilhængere af frihed, tryghed og retfærdighed. Der er nogle, der forsøger at tage patent på sådanne gloser som udtryk for, at hvis man er tilhænger af et stadig større, omsiggribende EU-samarbejde inden for det retlige område, er man tilhænger af de ting, men ellers er man ikke. Sådan mener vi i Dansk Folkeparti ikke det er. Vi mener, at man selvfølgelig sagtens kan være modstander af den udvikling på det retlige område, der finder sted i EU – hvor stadig flere beslutninger skal træffes i EU, og hvor der er en tendens til, at man arbejder for at få ophævet det danske forbehold, så man kan få fler-talsafgørelser og dermed træffe beslutningerne længere væk fra borgerne med mindre gennemsigthed og mindre demokrati og folkestyre – og samtidig forfægte frihed, tryghed og retfærdighed.

Man kan omvendt sige, at det faktisk er en forudsætning for at forfægte disse gode begreber, at beslutningerne træffes tæt på borgerne, træffes med gennemsigthed og træffes i et demokratisk system, hvor der er folkestyre. Vi har advaret om, at overgangen fra mellemstatsligt samarbejde til overstatsligt samarbejde stiller